

Когато сутринъ се пробужда
градътъ, загубенъ въ снѣгъ, и сажди, и мъгла,
една неснасна, груба нужда
ме поразява въ мозъка; и вечерята,
загърнатъ въ снѣжната вихрушка,
като въ несвѣсть избухналиятъ бунтъ въ кръвта,
по булевардитъ ме люшка.
Съ отсъствието си ти губишъ всѣки мигъ;
безъ тебе щедро разхищавамъ
съкровищата на душата си и съ вика
на възхищение смущавамъ
очарователния залѣзенъ покой.
Но вече страшно ми омръзна
да бжда съ отчаянието все въ двубой
и отъ сърдеченъ мразъ да зъзна.
За съжаление достойно сщчество —
сждбата строго склучи вежди
къмъ мене и уби въ свирепо тържество
все ослѣпителни надежди.